

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 08, 2013

Nummer 8, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8635](#) 26-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7143](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8170](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8248](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8171](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8173](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8160](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8168](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8167](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BY5352](#) 23-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ8166](#) 23-04-2013

RECHTSPRAAK

Voltooiing van een misdrijf

Het Hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring voorts het volgende overwogen:

'Namens de verdachte heeft zijn raadsman ter terechtzitting in hoger beroep betoogd dat de verdachte dient te worden vrijgesproken van het onder 1 tenlastegelegde. Ter adstructie van zijn standpunt heeft hij aangevoerd - kort gezegd - dat, nu de handelingen van de verdachte zo ver afstaan van het vervalsen van betaalpassen, deze naar de uiterlijke verschijningsvorm niet kunnen worden aangemerkt als te zijn gericht op het voltooien van het voorgenomen misdrijf dat hem is tenlastegelegd, en derhalve kan niet gezegd kan worden dat sprake is van een begin van uitvoering in de zin van artikel 45 van het Wetboek van Strafrecht. De verdachte dient dientengevolge van het hem tenlastegelegde te worden vrijgesproken.

Naar het oordeel van het hof zijn op grond van voornoemde omstandigheden, bezien in onderlinge samenhang en verband, de handelingen van de verdachte aan te merken als een begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf - het zogenaamde skimmen - nu die naar de uiterlijke verschijningsvorm moeten worden beschouwd als te zijn gericht op de voltooiing van het misdrijf, als bedoeld in artikel 45, eerste lid van het Wetboek van Strafrecht. Het verweer van de raadsman wordt mitsdien verworpen.'

Het middel klaagt dat het Hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat te dezen sprake is van een begin van uitvoering van het valselijk opmaken van betaalpassen.

Gelet op de door het Hof vastgestelde feiten en omstandigheden geeft het oordeel van het Hof dat de bewezenverklaarde gedragingen van de verdachte - te weten: een pinterminal losschroeven en een gat in de behuizing daarvan branden nadat hij zich had laten insluiten in het filiaal van Ikea - naar hun uiterlijke verschijningsvorm moeten worden aangemerkt als te zijn gericht op de voltooiing van het voorgenomen misdrijf van het valselijk opmaken van betaalpassen, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8635

Zaaknummer: 11/02178

Wetsartikelen: 45 lid 1 Sr en 232 Sr

RECHTSPRAAK

Salduz-verklaring: mag het proces verbaal voor het bewijs worden gebezigd?

Het subsidiaire verweer van de raadsman treft deels doel. Immers blijkt uit de inhoud van het proces-verbaal van politie niet dat verdachte is gewezen op zijn recht op raadpleging van een advocaat voorafgaand aan het eerste politieverhoor of dat hem de gelegenheid is geboden van dat recht gebruik te maken, hetgeen een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv oplevert. Het hof zal daarom de bij voormeld verhoor door de verdachte afgelegde verklaring bij de bewijsvoering buiten beschouwing laten. Daarbij heeft het hof rekening gehouden met het belang dat het geschonden voorschrift dient, de ernst van het verzuim en het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt. Het hof ziet echter geen reden om naast de verklaring van verdachte ook de hierboven bij de verwerping van het primaire verweer over de vaststelling van de identiteit van de verdachte in voormeld proces-verbaal van verhoor opgenomen opmerkingen van verbalisant Hattu van het bewijs uit te sluiten, zoals door de raadsman is bepleit. De stelling dat een dergelijk gevolg dient te worden verbonden aan een vormverzuim als het onderhavige, vindt geen steun in het recht. In zoverre wordt ook het subsidiaire verweer verworpen.

Het proces-verbaal waaraan dit bewijsmiddel is ontleend vermeldt als opschrift 'proces-verbaal van verhoor' en bevat naast de hiervoor weergegeven inhoud, de weergave van bij dat verhoor afgelegde verklaringen van de verdachte, de door de verbalisant gestelde vragen en de door de verdachte gegeven antwoorden.

In zijn arrest van 30 juni 2009, LJN BH3079, NJ 2009/349 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat verklaringen die de aangehouden verdachte heeft afgelegd voordat hem de gelegenheid is geboden een advocaat te raadplegen, van het bewijs dienen te worden uitgesloten. Het Hof heeft met juistheid geoordeeld dat nu de verdachte door de politie is verhoord zonder dat hem die gelegenheid is geboden, het proces-verbaal van verhoor van 26 april 2009, voor zover daarin verklaringen van de verdachte zijn gerelateerd, niet voor het bewijs mag worden gebezigd.

Het Hof heeft terecht geoordeeld dat de in dat proces-verbaal vermelde mededeling van de

verbalisant, diens waarneming of bevinding behelzende, voor het bewijs mag worden gebezigd. Het kennelijke oordeel van het Hof dat de in dat proces-verbaal gerelateerde opgave van de persoonsgegevens in het onderhavige geval niet kan worden aangemerkt als een verklaring van de verdachte als hiervoor bedoeld, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 650 en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8166

Zaaknummer: 11/03121

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Uitlevering

De middelen gaan zonder opgave van gronden voorbij aan de vaste rechtspraak van de Hoge Raad met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling tussen de uitleveringsrechter en de Minister.

Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen in HR 11 september 2012, LJN BX0146, rov. 2.3.1, is overwogen omtrent de toepassing van artikel 80a RO indien de cassatieklachten blijken te geven van miskenning van vaste rechtspraak, is de Hoge Raad van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen. De Hoge Raad zal daarom - gezien artikel 80a RO - het beroep niet-ontvankelijk verklaren. De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8173

Zaaknummer: 12/05977 U

Wetsartikelen: 80a RO

RECHTSPRAAK

Ontbreken bij de stukken van het geding van een deel van de door de raadsman in hoger beroep overgelegde pleitnota

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien een deel van de door de raadsman bij die gelegenheid aan het Hof overgelegde pleitnota zich niet bij de stukken van het geding bevindt. De derde pagina van de pleitnota is aan de raadvrouw toegezonden nadat de Advocaat-Generaal zijn conclusie had genomen.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte in aanvulling op de pleitnota het volgende aangevoerd:

'Er is sprake van een grove overschrijding van de redelijke termijn. Het gaat om een overschrijding van bijna 3 jaar, waarvan 1 jaar en 7 maanden in hoger beroep. Het feit dat het hof verkeerd arrest heeft gewezen kan niet worden toegerekend aan de verdachte. Ik verzoek derhalve primair het openbaar ministerie niet-ontvankelijk te verklaren. Subsidiair verzoek ik, gelet op artikel 63 van het Wetboek van Strafrecht en de overschrijding van de redelijke termijn, artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht toe te passen dan wel een geheel voorwaardelijke straf met een proeftijd van een dag.'

Voor zover het middel klaagt dat de gehele derde pagina van de pleitnota ontbreekt bij de stukken van het geding, mist het feitelijke grondslag zodat het middel in zoverre niet tot cassatie kan leiden. Voor zover het middel klaagt dat de zich bij de stukken van het geding bevindende pleitnota onvolledig is, welke klacht in de aanvullende toelichting op het middel is gehandhaafd, geldt het volgende. In cassatie moet in beginsel ervan worden uitgegaan dat een pleitnota die zich bevindt bij de op de voet van artikel 434, eerste lid, Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken, zowel wat inhoud als omvang betreft dezelfde is als die door de raadsman bij de behandeling van de zaak is overgelegd. Dat is slechts anders indien in cassatie op grond van bijzondere omstandigheden moet worden aangenomen dat het stuk niet of niet volledig overeenkomt met hetgeen door de raadsman is overgelegd. Een zodanige bijzondere omstandigheid doet zich hier niet voor. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2 is weergegeven, is er geen grond om aan te nemen dat de zich bij de stukken van het geding bevindende

pleitnota afwijkt van die welke door de raadsman is overgelegd (vgl. HR 9 oktober 2001, LJN AB3288).

De aanvullende schriftuur is ingediend na het verstrijken van de in artikel 437, tweede lid, Sv vermelde termijn. In het onderhavige geval heeft de rolraadsheer de raadvrouw op haar verzoek alsnog een termijn gegund om een aanvullend middel in te dienen. Deze gelegenheid tot het indienen van een aanvullend middel wordt echter slechts geboden voor zover kennisneming van het alsnog toegezonden stuk voor de opstelling van dat middel onontbeerlijk is (vgl. HR 14 november 2000, LJN AA8296, rov. 6.1). Voor het opstellen van de in de aanvullende schriftuur geformuleerde middelen - die betrekking hebben op de redelijke termijn in hoger beroep respectievelijk cassatie - was kennisneming van de alsnog toegezonden derde pagina van de ter terechtzitting in hoger beroep overgelegde pleitnota niet onontbeerlijk, zodat deze middelen buiten bespreking moeten blijven.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8167

Zaaknummer: 11/03151 J

Wetsartikelen: 434 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Het betrekken van een eerder begaan strafbaar feit in de strafmotivering

Het Hof heeft de verdachte veroordeeld tot een taakstraf, bestaande uit een werkstraf, voor de duur van zestig uren. Het heeft ten aanzien van de oplegging van de straf onder meer het volgende overwogen: 'Het hof houdt bij de strafoplegging rekening met een verdachte betreffend uittreksel uit het justitieel documentatieregister d.d. 3 maart 2011, waaruit blijkt dat verdachte eerder ter zake van een strafbaar feit is veroordeeld. Deze veroordeling heeft verdachte er kennelijk niet van weerhouden opnieuw strafbare feiten te begaan.' De vaststelling van het Hof dat de 'de verdachte eerder ter zake van een strafbaar feit is veroordeeld', waarmee het Hof kennelijk tot uitdrukking heeft gebracht dat de verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld, is niet begrijpelijk. Het door het Hof genoemde Uittreksel Justitiële Documentatie gedateerd 3 maart 2011 vermeldt geen zodanige eerdere onherroepelijke veroordeling. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8168

Zaaknummer: 11/04473

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is hier sprake van wederrechtelijk handelen?

Van 'binnendringen' in de zin van artikel 138, eerste lid, Sr is sprake wanneer een besloten lokaal wordt betreden tegen de verklaarde wil van de gebruiker. Slechts in bijzondere omstandigheden, waarbij gesproken kan worden van een ernstige aantasting van het door deze bepaling beschermde recht, kan worden aangenomen dat het binnentreden tegen de wil van de gebruiker ingaat, ook wanneer deze zich daaromtrent niet uitdrukkelijk met woord of daad heeft uitgelaten.

Het Hof gaat er als gezegd vanuit dat aan de verdachte en de actievoerders op het moment van binnengaan niet uitdrukkelijk te kennen is gegeven dat zij niet binnen mochten komen. Van bijzondere omstandigheden die een ernstige aantasting van het huisrecht opleveren is voorts, gelet op de overige feiten en omstandigheden, geen sprake. Het Hof is dan ook van oordeel dat geen sprake is geweest van 'binnendringen'. Of al dan niet is voldaan aan het bestanddeel 'wederrechtelijk' kan gelet hierop buiten bespreking blijven. Het Hof heeft de verdachte van dit ten laste gelegde feit vrijgesproken.

Ook heeft het Hof het volgende overwogen:

Artikel 6, aanhef en onder 4, van het ESH, erkent het recht van vakorganisaties op collectief optreden in gevallen van belangengeschillen die onderwerp zijn of kunnen zijn van collectief overleg. Beperkingen op dat recht zijn ingevolge artikel 6 van het ESH slechts toelaatbaar voor zover ze bij de wet zijn voorgeschreven en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen en voor de bescherming van de openbare orde, de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de goede zeden. In het onderhavige geval is sprake geweest van een collectief optreden als bedoeld in artikel 6, lid 4 ESH, nu de actie bij Asito plaatsvond in het kader van stakingsacties van schoonmaakpersoneel die ten doel hadden door middel van onderhandelingen met de werkgevers betere arbeidsomstandigheden te bewerkstelligen. In beginsel kwam de verdachte dan ook het recht toe deze collectieve actie (mede) te voeren. Dit recht kan echter (onder meer) worden beperkt door het wettelijke voorschrift van artikel 138 Sr, mits deze beperking in dit concrete geval voldoet aan de voorwaarde van noodzakelijkheid als beschreven in artikel

G van het ESH.

Bij de beantwoording van de vraag of in dit concrete geval aan deze voorwaarde is voldaan, zoekt het hof aansluiting bij de jurisprudentie inzake de beperkingsmogelijkheden op grondrechten die in het EVRM zijn gegarandeerd, nu deze beperkingsmogelijkheden op dezelfde wijze zijn geformuleerd. Volgens vaste jurisprudentie van het EHRM kunnen bij het criterium dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving drie factoren worden onderscheiden. Er moet sprake zijn van een 'pressing social need' voor de beperking en deze moet voorts 'relevant and sufficient' en 'proportionate to the legitimate aims pursued' zijn.

Bij het beantwoorden van de vraag of sprake is van een 'pressing social need', een 'dringende maatschappelijke noodzaak', heeft het hof acht geslagen op de omstandigheden waaronder deze collectieve actie heeft plaatsgevonden. Het hof acht het in dat kader in de eerste plaats van belang dat de actie van de verdachte en de werknemers van Asito van korte duur (ongeveer een uur) is geweest, waarbij een slechts geringe inbreuk is gemaakt op de rechten van Asito en de in het kantoor werkzame werknemers. Niet is gebleken dat door deze actie enige schade is ontstaan. Evenmin is de actie gepaard gegaan met strafbare feiten. De verdachte wordt vrijgesproken van het ten laste gelegde.

Het middel klaagt onder meer dat het Hof de verdachte ten onrechte heeft vrijgesproken van het tenlastegelegde door te oordelen dat het handelen van de verdachte niet wederrechtelijk was, althans dat het Hof zijn oordeel ontoereikend dan wel onbegrijpelijk heeft gemotiveerd.

In artikel 138, eerste lid, Sr, op welke bepaling de tenlastelegging is toegesneden, is door toevoeging van het woord "wederrechtelijk" buiten twijfel gesteld dat het binnendringen of vertoeven in onder meer het besloten lokaal, bij een ander in gebruik, ook al geschiedt dit tegen de wil van de rechthebbende, niet strafbaar is indien dit uit anderen hoofde gerechtvaardigd is (vgl. HR 16 december 1969, LJN AB5039, NJ 1971/96).

Het middel klaagt niet over het uitgangspunt van het Hof dat de aan de verdachte verweten gedragingen - te weten: het binnendringen en vertoeven in het kantoor van Asito op 1 april 2009 - plaatsvonden in het kader van de uitoefening van het in artikel 6, aanhef en onder 4, ESH bedoelde recht op collectief optreden. Dit brengt mee dat dit optreden gerechtvaardigd is, behoudens indien sprake is van een in artikel G ESH voorziene grond tot beperking van de uitoefening van dat recht.

Het Hof heeft overwogen dat de onderhavige actie van korte duur is geweest, dat daarbij slechts een geringe inbreuk is gemaakt op de rechten van Asito en de in het kantoor werkzame werknemers, dat niet is gebleken dat door deze actie enige schade is ontstaan of dat de actie

gepaard is gegaan met (andere) strafbare feiten of wanordelijkheden, en dat de verdachte en de stakers de actie uit zichzelf hebben beëindigd. Daarin ligt als 's Hofs oordeel besloten dat weliswaar inbreuk is gemaakt op het in artikel 138 Sr beschermde recht van Asito, maar dat die inbreuk slechts beperkt - en daarmee niet van het voor toepassing van artikel G ESH vereiste gewicht - is geweest en dat mede gelet daarop de in de tenlastelegging omschreven gedragingen werden gerechtvaardigd door het in artikel 6, aanhef en lid 4, ESH neergelegde recht op collectief optreden. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BY5352

Zaaknummer: 11/04612

Wetsartikelen: 6 deel II Europees Sociaal Handvest

RECHTSPRAAK

Verzuim te beslissen op een voorwaardelijk getuigenverzoek

De behandeling in hoger beroep van de vordering van het openbaar ministerie tot ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel heeft het hof niet gebracht tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van de eerste rechter, behoudens ten aanzien van het vastgestelde ontnemingbedrag van € 31.444 en ten aanzien van de hoogte van de aan de veroordeelde opgelegde verplichting, ter ontneming van dat wederrechtelijk verkregen voordeel, tot betaling aan de Staat van eenzelfde bedrag. Het hof overweegt te dien aanzien dat er blijkens de zich in het dossier bevindende stukken en het verhandelde ter terechtzitting in hoger beroep termen aanwezig zijn om het vastgestelde ontnemingbedrag en de aan de veroordeelde op te leggen betalingsverplichting te matigen. Uit het vonnis in de strafzaak van de eerste rechter en uit de verklaringen van de veroordeelde ter terechtzitting van 10 januari 2011, leidt het hof af dat er in de strafzaak sprake is geweest van ten minste één mededader waarmee bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel pondspondsgewijs rekening gehouden had moeten worden. Nu de eerste rechter in de strafzaak de veroordeelde heeft veroordeeld voor het medeplegen met ten minste één ander, maar daar bij de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel in de ontneming kennelijk geen rekening mee heeft gehouden, acht het hof - ondanks de omstandigheid dat de veroordeelde ter terechtzitting in hoger beroep geen nader inzicht in dezen heeft geboden - termen aanwezig om met één mededader rekening te houden bij de vaststelling van het door de veroordeelde wederrechtelijk verkregen voordeel en de daaraan gekoppelde op te leggen betalingsverplichting. Aldus zal het hof het door de eerste rechter vastgestelde wederrechtelijk verkregen voordeel met 50% verminderen, tot een bedrag van € 15.722. Voorts zal het hof de aan de veroordeelde opgelegde betalingsverplichting aan de Staat ter ontneming van dat vastgestelde wederrechtelijk verkregen voordeel pro rata met 50% verminderen, tot een bedrag € 15.722.

Ten aanzien van het vastgestelde door de veroordeelde wederrechtelijk verkregen voordeel en de aan de veroordeelde opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van dat wederrechtelijk verkregen voordeel, vernietigt het hof het vonnis waarvan beroep. Voor het overige verenigt het hof zich met de gronden en beslissingen in het vonnis waarvan beroep, zodat het vonnis in

zoverre dient te worden bevestigd.

Uit de hierboven genoemde uitspraak van het Hof volgt dat een verzoek is gedaan als bedoeld in artikel 328 in verbinding met artikel 331 en artikel 415 Sv - welk verzoek moet worden verstaan te zijn gedaan onder de voorwaarde dat het Hof bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel het uitgangspunt van de Rechtbank volgt dat sprake is geweest van de verkoop van droge hennep tegen een prijs die hoger is dan € 500 per kilogram - en dat de aan dit verzoek verbonden voorwaarde is vervuld, zodat een uitdrukkelijke beslissing op dit verzoek was vereist. Noch het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep noch het bestreden arrest houdt een beslissing van het Hof in op het door de raadvrouw gedane verzoek. Dat verzuim heeft ingevolge het hier toepasselijke artikel 330 Sv nietigheid tot gevolg.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8160

Zaaknummer: 11/00485 P

Wetsartikelen: 328 Sv, 331 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

Geen aanvaarding uitdrukkelijk onderbouwd standpunt ten aanzien van de betrouwbaarheid van de verklaringen van getuigen

Naar het oordeel van het hof is de kern van alle verklaringen die de getuigen hebben afgelegd dat zij hebben gezien dat het slachtoffer door verdachte uit het raam is gegooid, waarbij het hof tevens gewicht toekent aan het proces-verbaal van bevindingen van verbalisant [verbalisant 1], alsmede aan hetgeen [betrokkene 1] heeft verklaard. Daaruit blijkt immers dat de getuigen kort na het incident ten overstaan van deze personen hebben verteld dat het slachtoffer door verdachte uit het raam zou zijn gegooid. In hun later afgelegde verklaringen hebben de getuigen deze essentie betreffende de gang van zaken rondom het incident steeds op geloofwaardige en betrouwbare wijze bevestigd. Het hof acht de verschillen tussen de verklaringen van de getuigen op het punt van de door de raadsman aangevoerde details, alsmede de omstandigheid dat de verklaringen van de getuigen door de tijd heen niet op alle onderdelen in hun geheel als consistent zijn te beschouwen, in deze niet doorslaggevend en is van oordeel dat de inhoud van deze verklaringen, in onderlinge samenhang bezien, voor wat betreft de hiervoor bedoelde essentie geloofwaardig zijn.

Ten slotte wijst het hof er in dit verband op de verklaring van verdachte, dat hij met de kort voor de val van het slachtoffer uit het raam geuite woorden dat het slachtoffer eruit zou worden gegooid of gezet, bedoelde, dat hij ervoor kon zorgen dat het slachtoffer uit de woning gezet zou worden, niet aannemelijk te achten. In de getuigenverklaring van [getuige 1] bij de rechter-commissaris, alsmede in de getuigenverklaring van [getuige 2] ter terechtzitting in eerste aanleg worden de uitlatingen van verdachte vlak voor de val van het slachtoffer immers rechtstreeks geplaatst in de context dat verdachte het slachtoffer uit het raam zou gooien, kennelijk als hij het braaksel niet op zou ruimen. Gelet op het vorenstaande verwerpt het hof de door en namens verdachte gegeven lezing van het noodlottige incident.

Het middel klaagt dat het Hof is afgeweken van het door de verdediging uitdrukkelijk onderbouwde standpunt met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van de getuigen [getuige 1], [getuige 2] en [getuige 3] zonder daarvoor een toereikende motivering te geven, aangezien het Hof in zijn bewijsoverweging niet is ingegaan op een essentieel onderdeel van dat standpunt.

In het bijzonder klaagt het middel dat het Hof heeft verzuimd te motiveren waarom het afwijkt van het van het 'uitdrukkelijk onderbouwde standpunt integraal deel uitmakende verweer dat het vrijwel niet mogelijk c.q. onmogelijk is dat de getuigen de waarnemingen waarover zij hebben verklaard hebben gedaan als wordt uitgegaan van de bij de reconstructie ingenomen posities en het beperkte zicht als gevolg van de geringe belichting'.

Ingevolge artikel 359, tweede lid tweede volzin, Sv dient een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat door de rechter niet is aanvaard, in de uitspraak beargumenteerd te worden weerlegd. Omtrent de aan de mate van motivering te stellen eisen komt onder meer betekenis toe aan de inhoud en indringendheid van de aangevoerde argumenten. De motiveringsplicht gaat voorts niet zo ver dat bij de niet-aanvaarding van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op ieder detail van de argumentatie moet worden ingegaan. (Vgl. HR 11 april 2006, LJN AU9130, NJ 2006/393)

Het Hof heeft, in afwijking van hetgeen door de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, de verklaringen van [getuige 1], [getuige 2] en [getuige 3] betrouwbaar geacht. Blijkens zijn overwegingen heeft het Hof geoordeeld dat de kern van hun verklaringen is dat zij hebben gezien dat het slachtoffer door de verdachte uit het raam is gegooid en dat zij deze essentie betreffende de gang van zaken rondom het incident steeds op geloofwaardige en betrouwbare wijze hebben bevestigd. Daarin ligt als (gemotiveerd) oordeel van het Hof besloten dat genoemde personen de handelingen van de verdachte waarover zij hebben verklaard, hebben kunnen waarnemen. Aldus heeft het Hof ook ten aanzien van het in het middel bedoelde onderdeel van het door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwd standpunt de redenen opgegeven, als bedoeld in artikel 359, tweede lid tweede volzin, Sv, die ertoe hebben geleid dat dit standpunt niet door het Hof is aanvaard. Mede gelet op hetgeen in 2.5 is overwogen behoefde het Hof niet nader in te gaan op hetgeen door de raadsman overigens met betrekking tot 'het beperkte zicht' is aangevoerd.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vijf jaren. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en vermindert deze in die zin dat deze vier jaren en elf maanden belooft.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7143

Zaaknummer: 11/01636

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Wijziging van wetgeving ten aanzien van de strafbaarstelling of strafbedreiging?

Het Hof heeft de verdachte veroordeeld ter zake van onder meer 'medeplegen van verkrachting', gepleegd op 7 augustus 2009 (bewezenverklaring onder 3). Voorts heeft het Hof de ouders van de verdachte veroordeeld aan de benadeelde partij [betrokkene 1] een bedrag van € 4.888 en de nog te maken kosten van tenuitvoerlegging te betalen.

Naar het oordeel van het hof heeft de benadeelde partij aangetoond dat de gestelde materiële en immateriële schade is geleden en dat deze schade een rechtstreeks gevolg is van het onder 3 bewezen verklaarde. Nu verdachte ten tijde van dat handelen de leeftijd van veertien jaren nog niet had bereikt, wordt de vordering - ingevolge het bepaalde in artikel 51g, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering - geacht te zijn gericht tegen zijn ouders. Deze zijn gehouden tot vergoeding van die schade, zodat de vordering zal worden toegewezen tot een bedrag van € 4.888. De toewijzing zal hoofdelijk geschieden.

Dit brengt mee dat de ouders van de verdachte dienen te worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij tot aan deze uitspraak in verband met de vordering heeft gemaakt, welke kosten het hof vooralsnog begroot op nihil, en in de kosten die de benadeelde partij ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog moet maken.

Het middel klaagt dat het Hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, de ouders van de verdachte heeft veroordeeld aan de benadeelde partij [betrokkene 1] een bedrag van € 4.888 te betalen. Daartoe is aangevoerd dat artikel 51g, vierde lid, Sv pas na het bewezenverklaarde handelen in werking is getreden en moet worden aangemerkt als een wijziging van wetgeving ten aanzien van de strafbedreiging zodat de beslissing van het Hof in strijd is met artikel 1, tweede lid, Sr en artikel 7 EVRM.

Artikel 51g, vierde lid, Sv heeft geen wijziging gebracht in de in het Burgerlijk Wetboek voorziene regeling van de aansprakelijkheid van de ouders van een kind dat de leeftijd van veertien jaren nog niet heeft bereikt voor de door een onrechtmatige daad van dat kind aan een derde toegebrachte schade. Die bepaling biedt degene die rechtstreekse schade heeft

geleden door een strafbaar feit, gepleegd door een kind dat de leeftijd van veertien jaren nog niet heeft bereikt, de mogelijkheid zijn vordering tot schadevergoeding tegen de ouders van het kind in te stellen in het strafproces tegen het kind. Er is derhalve geen sprake van een wijziging van de wet ten aanzien van de strafbaarstelling of strafbedreiging met betrekking tot het tenlastegelegde feit. Het middel, dat van een andere opvatting uitgaat, is tevergeefs voorgesteld.

Tevens wordt er geklaagd dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het Hof zijn ingezonden. Dit middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak, waarin het strafrecht voor jeugdigen is toegepast, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van 28 weken waarvan 12 weken voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie en vermindert deze in die zin dat deze 27 weken waarvan 12 weken voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8170

Zaaknummer: 11/05384 J

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr, 7 EVRM en 51g lid 4 Sv

RECHTSPRAAK

Bevestiging vonnis omtrent verduistering

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de functie van verdachte als manager Financieel Economische Zaken bij de [A] (hierna ook: de woningstichting) wettig en overtuigend bewezen kan worden dat verdachte het geld uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking bij de woningstichting onder zich had. Verdachte kon en mocht vanwege zijn functie immers beschikken over de financiën van de woningstichting. Dat verdachte daadwerkelijk kon beschikken over de gelden blijkt onder meer uit het feit dat verdachte, al dan niet met behulp van een derde, overboekingen van gelden kon effectueren. Het verweer dat niet wettig en overtuigend bewezen kan worden dat verdachte het geld van [A] onder zich had, wordt door de rechtbank dan ook verworpen.

Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat verdachte eveneens vanuit zijn functie als manager Financieel Economische Zaken de gelden van de Verenigingen van Eigenaren (hierna ook: VvE's) onder zich had. Immers blijkt uit diens functieomschrijving dat verdachte vanuit zijn functie als manager Financieel Economische Zaken eveneens bestuurder was van de Verenigingen van Eigenaren en verantwoordelijk was voor de administratie en financiële verslaglegging.

Naar het oordeel van de rechtbank kan verdachte niet worden aangemerkt als een ambtenaar in de zin van artikel 84 van het Wetboek van Strafrecht. Verdachte is door [A] aangesteld als manager Financieel Economische Zaken en heeft zijn werkzaamheden voor de VvE's vervuld uit hoofde van deze functie. De woningstichting is geen publiekrechtelijke rechtspersoon en voert geen (deel van de) taken van de Staat of zijn organen uit. Verdachte is evenmin aangesteld onder toezicht en verantwoordelijkheid van de overheid. Het feit dat volkshuisvesting een bijzonder aandachtsgebied is van de overheid met daarbij behorende geldstromen van de overheid naar bijvoorbeeld een woningstichting alsmede een vorm van verantwoording aan diezelfde overheid, maakt dit niet anders. Het verweer van de verdediging dat verdachte als ambtenaar kan worden aangemerkt, wordt door de rechtbank dan ook verworpen.

Het hof heeft deze uitspraak bevestigd, met aanvulling van gronden.

Het Hof heeft het vonnis van de Rechtbank bevestigd. Het Hof heeft dienaangaande, voor zover hier van belang, het volgende overwogen:

'De raadsman heeft in hoger beroep dezelfde vier verweren gevoerd als in eerste aanleg. Het hof verwerpt overeenkomstig de door de rechtbank genoemde gronden en motivering deze verweren eveneens.' Artikel 359, derde lid, Sv, dat ingevolge artikel 415 Sv ook in hoger beroep toepasselijk is, luidt - voor zover hier van belang - als volgt: 'De beslissing dat het feit door de verdachte is begaan, moet steunen op de inhoud van in het vonnis opgenomen bewijsmiddelen, houdende daartoe redengevende feiten en omstandigheden. Voor zover de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend, kan een opgave van bewijsmiddelen volstaan, tenzij hij nadien anders heeft verklaard dan wel hij of zijn raadsman vrijspraak heeft bepleit.' De Rechtbank heeft in haar vonnis volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359, derde lid, Sv. Hetgeen de raadsman van de verdachte bij de behandeling van de zaak in hoger beroep heeft aangevoerd kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat hij - evenals in eerste aanleg - vrijspraak heeft bepleit ten aanzien van het onder 1 sub A, B, C en D tenlastegelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359, derde lid, Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het Hof het vonnis van de Rechtbank niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423, eerste lid, Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten de in de eerste volzin van artikel 359, derde lid, Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen met betrekking tot het onder 1 tenlastegelegde. De klacht is gegrond. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8171

Zaaknummer: 12/01431

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv en 321 Sr

RECHTSPRAAK

Onderzoek aan kleding

Het Hof stelt vast dat uit de zich in het dossier bevindende processen-verbaal, opgemaakt door onderscheidenlijk verbalisant [verbalisant 2] en verbalisanten [verbalisant 3] en [verbalisant 4], waaraan ook de rechtbank in haar strafvonnis refereert, vastgesteld kan worden dat er ten aanzien van verdachte sprake was van ernstige bezwaren ter zake van handelingen in strijd met artikel 2 van de Opiumwet. In dat geval biedt artikel 9, tweede lid, van die wet aan opsporingsambtenaren de bevoegdheid over te gaan tot een onderzoek aan de kleding van de verdachte. Een bevel van de (hulp)officier van justitie is daarvoor niet vereist.

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Opiumwet heeft dit onderzoek daadwerkelijk tegen verdachte plaatsgehad, waarbij in de onderkleding van verdachte een zakje met een bol bruin poeder en een bol wit poeder werd aangetroffen. Het door de raadvrouw in dat verband gevoerde verweer dat door het geheel moeten laten zakken van de onderbroek geen sprake meer zou zijn van een onderzoek aan de kleding, maar van een onderzoek aan het lichaam van verdachte, treft geen doel. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat de bij artikel 9, tweede lid, van de Opiumwet gegeven bevoegdheid om een verdachte aan de kleding te onderzoeken, ook de bevoegdheid omvat om daartoe (nog verder gaand dan het laten zakken van de onderkleding) desnoods tegen de wil van de verdachte, diens kleding te doen afgeven (vgl. Gerechtshof 's-Hertogenbosch 14 september 2006, LJN AY8231). Op het subsidiaire verweer van de verdediging oordeelt het hof dat de genoemde Ambtsinstructie het bepaalde in artikel 9, tweede lid, van de Opiumwet onverlet laat.

Het Hof heeft vastgesteld dat de verdachte, tegen wie ernstige bezwaren bestonden ter zake van handelen in strijd met artikel 2 Opiumwet, zich in het kader van een onderzoek aan de kleding op verzoek van een opsporingsambtenaar heeft ontdaan van zijn bovenkleding en zijn onderbroek voor een deel heeft laten zakken, dat de opsporingsambtenaar de verdachte heeft gesommeerd de onderbroek geheel te laten zakken omdat de verdachte hem geen goed zicht bood in de onderbroek, en dat de opsporingsambtenaar vervolgens een zwart zakje aantroef in die onderbroek. Op grond van een en ander heeft het Hof geoordeeld dat in het onderhavige geval sprake was van een onderzoek aan de kleding en dat de opsporingsambtenaar daartoe op grond van artikel 9, tweede lid, Opiumwet bevoegd was.

Het aangevoerde middel klaagt dat het Hof is uitgegaan van een onjuiste opvatting omtrent de reikwijdte van de in artikel 9, tweede lid, Opiumwet verleende bevoegdheid.

De Hoge Raad verstaat het oordeel van het Hof dat de sommatie van de opsporingsambtenaar aan de verdachte om de onderbroek geheel te laten zakken is gedaan met het oog op en dus was gericht op het onderzoek van die onderbroek en derhalve niet (mede) was gericht op het doen van een onderzoek aan het lichaam van de verdachte. Aldus opgevat geeft 's Hofs oordeel niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent de reikwijdte van de in artikel 9, tweede lid, Opiumwet verleende bevoegdheid en is het niet onbegrijpelijk. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ8248

Zaaknummer: 11/02180

Wetsartikelen: 9 lid 2 Opiumwet